

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 października 2022r.

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 marca 2013r. w sprawie XII K 75/12, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2014r. w sprawie II AKa 228/13

na podstawie art. 544§2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić wniosek,**
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta czterdzieści dwa i 80/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu w postępowaniu wznowieniowym dla skazanego A. K.,**
3. **wnioskodawcę zwolnić od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego **A. K.** wniósł o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2014r. w sprawie

II AKa 228/13 zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 marca 2013r. w sprawie XII K 75/12, którym uznano go za winnego popełnienia 4 przestępstw zakwalifikowanych z art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz jednego z art. 263§2 k.k., za co wymierzono mu karę łączną 13 lat pozbawienia wolności.

Wnioskodawca oparł swój wniosek na przesłance z art. 540§1 k.p.k. w zw. z art. 542§1 k.p.k., nie wskazując jednocześnie, jakie to przesłanki wynikające ze wskazanych przepisów powodują w jego ocenie potrzebę wznowienia postępowania. Można jedynie domniemywać, że jak wynika z treści uzasadnienia wniosku i z faktu zawnioskowania o przeprowadzenie nowych dowodów z akt Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie, prowadzonych w sprawie o sygn. akt V KK 897/13 oraz akt Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, prowadzonych w sprawie o sygn. akt V KK 58/12, podstawę tego żądania stanowi ujawnienie się, w ocenie obrony, nowych faktów lub dowodów nieznanymi sądom rozpoznającym niniejszą sprawę.

Obróńca sformułował następujące wnioski dowodowe na poparcie swoich twierdzeń i wniósł o zarządzenie sprawdzenia okoliczności faktycznych stanowiących podstawę wniosku poprzez:

1. zwrócenie się do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie o przesłanie akt sprawy prowadzonej przez V Wydział Karny pod sygn. akt V K 897/13, dokonanie oględzin dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w szczególności protokołów zeznań złożonych w charakterze świadków przez D. K. oraz T. S. oraz przeprowadzenie z nich dowodów na okoliczność złożenia przez w/w świadków z zeznań, z których wynika, że skazany A. K. nie dopuścił się czynów, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie wydanym w sprawie o sygn. akt XII K 75/12, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego wydanym w sprawie o sygn. akt II AKa 228/13, wskazanych w punktach I, II i IV w/w wyroku Sądu Okręgowego;
2. przeprowadzenie dowodu z protokołów rozpraw z dnia 20 listopada 2015r. i 2 grudnia 2015r. w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie pod sygn. akt V K 58/12 na okoliczność złożenia przez

świadka D. K. zeznań oraz przez oskarżonego T. S. wyjaśnień, z których wynika, że skazany A. K. nie dopuścił się czynów, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie wydanego w sprawie o sygn. akt XII K 75/12, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego wydanym w sprawie o sygn. akt II AKa 228/13, wskazanych w punktach I, II i IV w/w wyroku sądu Okręgowego;

3. przesłuchanie w charakterze świadków D. K. oraz T. S. (doprowadzenie z Zakładów Karnych, w których świadkowie przebywają) na okoliczność niebrania udziału przez A. K. w napadach na sklepy jubilerskie w dniach 21 lutego 2011r., 19 marca 2011r. i 21 lipca 2011r. odpowiednio w W. przy ul. [...], w P. i w W. na ul. G..

Wskazując na powyższe, wnioskodawca, na podstawie art. 547§2 i 3 k.p.k., wniósł o uchylenie obu w/w wyroków w części dotyczącej A. K., w tym orzeczenia o karze łącznej, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi, ewentualnie uchylenie w/w wyroków we wskazanej części i uniewinnienie A. K. od czynów wskazanych w punkcie I, II, IV wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie i wymierzenie nowej kary łącznej.

Sąd Najwyższy w ramach prowadzenia czynności sprawdzających zarządził sprowadzenie wskazanych akt.

Prokurator w odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek złożony w niniejszej sprawie nie jest zasadny.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na to, że zawnioskowane do ujawnienia protokoły pochodzą co prawda z rozpraw prowadzonych przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie (sygn. akt V K 58/12), które odbyły się w dniach 20 listopada 2015r. i 2 grudnia 2015r., lecz dotyczą stwierdzeń współoskarżonego T. S. i świadka D. K., znanych Sądom rozpoznającym niniejszą sprawę. Już bowiem w trakcie prowadzenia niniejszej sprawy T. S. wskazywał, że nie pamięta, czy A. K. brał udział w inkryminowanych zdarzeniach. Pozostaje to zatem w zgodzie ze stwierdzeniem z protokołu z 2 grudnia 2015r., gdzie również wypowiedział się w sposób mało stanowczy, ale poddający w wątpliwość udział wnioskodawcy w przedmiotowych rozbojach – „*siedziałem w samochodzie podczas*

tych napadów, a konkretnie przy napadzie w P. i na W., więc nie wiem z kim pan K. dokonał tych napadów. Jest duże prawdopodobieństwo, że to nie byli pan K. i pan M., bo ja nie widziałem podczas tych napadów na miejscu zdarzenia oskarżonych K. i M., w P. i na W., a że powiedziałem tak, że oni tam też byli, było spowodowane tym, że Policja wymuszała na mnie takie wyjaśnienia co wcześniej powiedziałem w Sądzie w W. i prokuraturze na K.”.

Nie można zatem twierdzić, jak czyni to wnioskodawca, że są to dowody nowe nieznane Sądowi rozpoznającym niniejszą sprawę. Najlepiej dowodzi tego to, że zostały omówione w uzasadnieniu Sądu Odwoławczego na kartach 3584 – 3587, gdzie m. in. stwierdzono, że: *„Sąd I instancji słusznie zauważył, że nie jest możliwym by obaj oskarżeni (D. K. i T. S.) wytworzyli w swojej wyobraźni, nakładające się na siebie szczegółowe opisy poszczególnych zdarzeń, gdyby nie odpowiadały one rzeczywistości. Ewentualne, niezgodne z prawdą, obciążenie pozostałych oskarżonych (A. K. i R. M.) musiałoby być przez nich uzgodnione już przed zatrzymaniem. Taka ewentualność została przez Sąd zasadnie odrzucona jako nielogiczna”.*

Nie można również nie dostrzegać i tego, że w sprawie V K 58/12 T. S. składał wyjaśnienia, które wielokrotnie zmieniał i modyfikował i które z pewnością nie zostały przez Sąd rozpoznający tamtą sprawę uznane za w pełni wiarygodne. Za wiarygodne zostały bowiem uznane tylko w tej części, w jakiej złożone zostały w postępowaniu przygotowawczym – T. S. słuchany był wówczas właśnie w sprawie napadów na sklepy jubilerskie, gdzie wówczas spontanicznie ujawnił też okoliczności strzelaniny w K.. Nie uznano za wiarygodne natomiast wyjaśnień późniejszych o 4 lata, złożonych na rozprawie, gdy odwoływał wcześniejsze swoje relacje (*vide* uzasadnienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie II AKa 14/17). Wprost uznano je jako „dążące do uwolnienia oskarżonych K. i M. od odpowiedzialności” (k. 3960).

Identyczna sytuacja miała miejsce w sprawie V K 58/12 ze świadkiem D. K.. Podobnie jak T. S. przedstawił on w śledztwie cały szereg okoliczności obciążających m. in. ówczesnych oskarżonych A. K. i R. M., a następnie na rozprawie radykalnie odwołał je twierdząc, że oskarżeni ci nie brali udziału w strzelaninie w K..

Ta zmiana wyjaśnień nie została przez Sądy rozpoznające sprawę uznana za przekonującą, a zmienione zeznania za wiarygodne.

Nie może zatem być podstaw ku temu, aby te zmienione zeznania mogły być uznane za wiarygodne dla potrzeb niniejszej sprawy wznowieniowej. Zabieg zaś autora wniosku polegający na odwołaniu się do fragmentów depozycji oderwanych od kontekstu ich złożenia i oceny na tle pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, za skuteczny.

Powyższej konstatacji nie zmieniają dowody znajdujące się w sprawie V K 897/13. W sprawie tej bowiem ujawniono protokoły przesłuchań ze sprawy V K 58/12. Słuchani na rozprawie w dniu 8 marca 2016r. w charakterze świadków T. S. i D. K. podtrzymali odczytane zeznania i wyjaśnienia oraz podali, że zeznawali odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym, gdyż wówczas byli bici przez policję.

Wskazać należy tu, że i w tej sprawie Sąd nie dał wiary powyższym zeznaniom, a M. B. – konkubina A. K., która dawała alibi temu oskarżonemu na dzień 21 kwietnia 2011r., została wyrokiem z dnia 8 marca 2016r. uznana za winną składania fałszywych zeznań i skazana za to na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności. Wyrok uprawomocnił się nie będąc zaskarżony przez żadną ze stron.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Skazanego, dostrzegając jego aktualną sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego, obciążając nimi Skarb Państwa.

[as]